

Menekülés a Lucas-lágerből

1. Christine, a cinnéesi diáklány egy nap hivatlanul csöngetett be Tom Greenwolserhez.

Az öreg úrjáró nyüzött arccal nyitott ajtót, de az ábrázata rögtön felderült, amikor az ajtóban álló lányt észrevette.

– Christine! Jó reggelt! – mondta meglepetten. – Mi szél hozta erre?

– Csak a környéken jártam, és úgy gondoltam, benézek – mosolygott a lány. – Remélem, nem zavarom.

– Ah, dehogy... – motyogta az öreg tengeri medve, pedig éppen akkor kelt fel a csengő hangjára. – Csak magamra kapok valamit, aztán máris ajtót nyitok. Nehogy elszökjön!

– Á, dehogy, ilyet nem tennék – válaszolta mosolygva a lány.

Alig öt perc múlva már a reggeliző asztalnál ültek Greenwolser kertjében, Christine konyakmeggyet rakott az asztalra.

– Egyenesen Európából.

– Igazán nagy ritkaság. Cserébe hozatok egy csésze Darjeeling teát, már főzi a robotszakács. Tegnapelőtt azt is megtudtam, hogy Smith Wessonnak is ez a kedvence.

– Csakugyan? Hát találkozott vele? – élénkült fel a lány.

– A *Taurusban*.[•] Éppen csak elhaladtam a kijárat előtt, de Smith rám ismert. Nagyon meg volt tépázva, szakadt volt az öltönye, és szinte láttam rajta, hogy kikívánczik belőle egy történet.

– És? Meghallgatta?

– Természetesen beültem vele egy konyakra. Ijesztő, mennyire el volt hanyagolva, éppen utálta az emberiséget, és főként a papokat. Arról panaszkodott, hogy a vallás megőrjíti az embereket – csóválta a fejét az öreg.

– Csak nem az azúrfény renddel volt megint gondja?

– De bizony. És nem is akárkivel, egy olyan azúr-pappal, akit már régtől ismert, és mindig igen kedvelt.

– Igazán sajnálom. Biztosan nagy megrázkódtatás volt a számára.

– Tudja mit, Christine? Elmesélem a történetet, úgy, ahogy Smith mondta nekem. Biztosan tanulságos lesz, és kíváncsi vagyok a véleményére is.

A lány szótlanul összeérintette az arca előtt tíz ujját.

– Imádom a történeteit, kapitány – felelte csilingelve.

2. Smith gyűrött arccal aktiválta a holofont, de a fásultság örömmé változott, amint egy ismerős azúrfény-pap arca materializálódott a holomonitronon.

– Lucas! Miért hívsz ilyen korán?

A holoképen egy elhízott, szakállas férfi arca bukkant fel. A rövid Frankenstein-frizura fölött jelképes papi fejfedő húzódott.

[•] Kiskocsmá a Cinnéés-n.

– Megbízatom van számodra, Smith – mondta a kövér ember. – Szeretnék felkérni, hogy tarts egy ügynök-tanfolyamot az Extalioron a növendékeimnek.

Smith felült az ágyán, egy pillanatig meredten bámulta a pap csillogó szemét.

– Milyen hosszú kurzusra gondolsz?

– Hat napról lenne szó... elég lenne, ha csak a legalapvetőbb fogalmakat magyaráznád el.

– Elgondolkodtató ajánlat. A fizetség?

A kövér ember arca grimaszba fancsalodott.

– Régi ismeretségünk kapcsán arra kéremlek, hogy... ingyen gyere. Az úrhajót biztosítja az egyház, ételt is kapsz majd. De fizetségként egy üveg bornál többet nem tudok felajánlani. Viszont fontos lenne, hogy jelen legyél.

Hat nap... Smith sorra vette a kötelezettségeit. Hat nap kiesés nem csekély idő, hiszen az ő szakmájában az ember hat nap elvonulás után az ismert univerzum peremén túlra penderülhet az üzleti élet élvonalából.

– És mikor lenne ez a tanfolyam? – sóhajtotta nem túl vidáman Smith, és Lucas atya készségesen tudtára adta, hogy alig tíz napon belül.

Smith felütötte a naptárát és gondolkodott. Hat nap kiesés... kemény dolog volt, de élénken élt még az emlékezetében Lucas néhány fölöttébb lezser kanbulija. Hátha erre is sort keríthetnének... Jó kikapcsolódás lenne, bár így le kell állnia a hadruáni tárgyalásokkal, nem foglalkozhat a hrissel nyelv tanulmányozásával, holott két hét múlva követségbe megy a hrissel kenyérgyárak képviselőihez, és... a legrosszabb az volt, hogy a hónap végére le kellett adnia egy elég fajsúlyos tanulmányt a cinnései gabonafajták osztályozásáról a Cinnées Gazdasági Minisztériumának, egyébként a cége kiesik a pályázók köréből. A munkát természetesen az ő vállára akasztották. Ha nem lesz kész, a Simphson & Simphson jókora összegtől esik el, amiért legkevesebb, hogy kitekerik a nyakát.

Sóhajtott... aztán a holografikus Lucasra tekintett – több, mint kilenc éve ismerte a papot –, és arra gondolt, jó lenne eltöltenie vele egy kis időt, régóta nem volt alkalma kikapcsolódni. Persze egy tanfolyam, amit neki kell tartania felkészülést igényel, nem éppen kikapcsolódás, de estefelé nyilván megihatnak majd egy-két konyakot, s eldiskurálhatnak a régi szép időkről.

Az a tanulmány majd megszületik valahogyan. Kicsit hajtósabb lesz a hónap vége.

– Rendszerben – felelte Smith. – Bár te is tudod, hogy ellenkezik az üzleti elveimmel szívjóságból szolgáltatást nyújtani, számodra mindig kivételt teszek. Elmegyek megtartani a marketing-fejtágitót – felelte kényszeredetten Smith, és nem is tudta, hogy ezzel megváltotta a belépőjét a Lucas-féle halál-lágerbe... az Extalior legsötétebb poklába.

3. Mire letelt a tíz napnyi haladék, Smith már réges-rég megbánta az ígéretét. A feladataival nehezen haladt, és ahogy az lenni szokott, a körmére égett a munka. Égetően szüksége lett volna időre, a papnak tett ígéretét mégsem vonta vissza. Nem tudott volna önmaga szemébe nézni, ha miatta hiúsul meg Lucas növendékeinek felkészítése. *Az előadó nem jött el, minden lefűjva...* – vibrált a szeme előtt az ijesztő kép, ő ehhez túl lelkiismeretes ember volt. Így hát nagy nehezen összecsomagolta az utazó-felszerelését, fanyalogva ráköltött nyolcezer talentet az ajánlott védőfelszerelésre és oltásokra, majd nagyon szétszórtan, de lélekben büszkén elautózott a megbeszélte találkozási pontra.

Az úrhajó, amivel az ígéret szerint utazni fog, kevésbé pontosan meg is érkezett.

Messziről látható volt a landolása. Smith egy parkban ült egy padon, és a tömpe magánjachtot bámulta, foncsorozott volt az orra, amiről egy buldog jutott az eszébe. Az oldalán félig rozsdá, félig festék okozta pacák látszódtak. Nem volt fejedelmi látvány, de Smith bízott benne, hogy nem a mostani repülésük alatt hullik majd szét.

Felberregett a személyi hívója.

– Smith? – jelentkezett be Lucas. – Merre téblábolsz? Nem látlak sehol.

– Itt ücsörgök egy padon, a töltőállomás előtt, ahol a találkozót megbeszéltük – felelte elnézően Smith, és rágyújtott egy cigarettára. – Egy órája érkeztem, pontosan betartva az időpontot, amit kértél tőlem.

Smith egy picit bosszús is volt, hogy odarendelték jóval korábbra, mert így nem tudta kialudni magát, és még várakozott is egy óra hosszat céltalanul. Elszívott három cigarettát. Azzal vigasztalódott, hogy ami rosszul kezdődik, általában jól végződik. Talán őt is megszánják az ürtündérek, vagy az Extalior sokat emlegetett démonistenei, és feltöltődve tér majd meg szerény hadruáni hajlékába. Persze, ennek egyre kevesebb volt az esélye.

– Most töltik fel a hajót hippinnel• – tájékoztatta a barátja. – Utána indulunk. A töltőállomáson várunk. Igyekezz!

Az ilyen utasításoktól frissül fel a vére – gondolta melankolikusan Smith, aztán felnyalabolta a táskáját, és lesétált az ötszáz méternyire fekvő töltőállomásig.

Megrázta a fejét. Képtelenség, de mégis kedvelte a kövér embert.

– Isten hozott – köszöntötte Lucas. – Bemutatom a munkatársamat, Alisát.

Nagyjából harminc éves, nem túl szép, szőke nő mosolygott az ügynökre. Smith majdnem elhúzta a száját, de az utolsó pillanatban erőt vett magán, s máris megcsillant az a B-kategóriás mosoly, ami a kellemes elégedettség képét sugározta.

– Örülök, hogy megismerhetem, Alisa! Az ön jókedve hozzájárul majd, hogy kellemes utunk legyen.

A nő szégyenlősen elmosolyodott, de Smith már el is fordult tőle, és bevágta a csomagját az úrhajó rakterébe.

– Gyere a fedélzetre! – parancsolta Lucas. – Az út nem lesz hosszú, és addig beszélgethetünk. Meg kell állnunk az Oszad-rendszernél, hogy a tanítványainkat felszedjük. Utána nagyjából hat órát kell repülnünk, hogy megérkezzünk az Extaliorra.

– Legyen úgy... – mondta egy újabb B-kategóriás mosoly kíséretében Smith, és könnyedén felsétált a rövidtávú turistahajó olajtól sikamlós főfedélzetére.

4. Az oszad-rendszeri kitérő végül hosszabbra nyúlt a vártnál. A szervezés szemléletmódját túlnyúlt Lucas lehetőségein, mert a viharvert hajó hamarosan Wesson nélkül startolt tovább a Mizse nevű oszadi bolygóról (állítólag további technikai cuccokat kellett hozatni az Oszad-rendszer negyedik bolygójáról). Smith rágyújtott egy cigarettára, és kíváncsian várta, miként alakulnak a továbbiakban a dolgok. Minden azt erősítette, hogy nem lesz sima ez a hat nap, az ügynök korábbi tapasztalatai legalábbis ezt a feltevést erősítették.

A hely, ahol Lucas visszatérésére várakozott, a Mizse legnagyobb városának legforgalmasabb úrkikötője, San Mireo volt, Smith fél óra alatt egy úrhajót látott megfordulni az úrkikötőben: a sajátjukat.

• Univerzális üzemanyag.

Leült egy formatervezett, félig fém, félig műanyag padra, rendelt egy szendvicset az elé siető udvarias robot-kiszolgálótól. Mire a hozzá tartozó narancslét is megitta, már másfél óra eltelt, és kedvelt pap ismerőse nem jelentkezett és a hajó sem tért vissza.

Igazság szerint Smithnek fogalma sem volt róla, miért kellett kiszállnia az űrhajóból.

Mialatt a padon üldögélt, az űrkikötő melletti parkból szőrös lény kecmergett elő. Pókszerű teremtés volt, nyolc lába mintha ívhegesztő pálcika lett volna, apró, lencse alakú testét mégis rózsaszín szőr borította. Félénken, de kíváncsian tipegett az ügynökhöz, s meghúzta magát a pad mellett. Talán ennivalót várt.

Teljesen kihalt volt a San Mireo-i állomás.

Amikor – legalább három órányi várakozás után – az ütött-kopott magánhajó végül visszatért, Smith már megbarátkozott a kis állattal, igazság szerint megsajnálta. Megkínálta a szendvicse maradványaival, és remélte, viszonzásul nem kap maró anyagokat vagy savas tüskéket a bőre alá.

Amikor a hajó visszatért, egyszeriben lárma és nyüzsgés váltotta fel a korábbi csendet és nyugalmat. Lucas tanítványai apránként tényleg felbukkantak, és megkezdtek a beköltözést.

Smith egy lemondó sóhajjal állt fel. Kinyújtóztatta gémberegett tagjait, s csatlakozva az élbolyhoz, felvettette magát az Extaliorra indulók közé.

Nem vette észre senki, hogy rózsaszín, bolyhos kísérője is csatlakozott a gondtalan társasághoz.

5. Az Extalior éjszakai oldalán, egy nem különösebben barátságos kanyon mellett szálltak le. A kanyon oldalában cseppnyi folyó kanyargott, rajta összetört mamutfenyő-törzsek képeztek hidakat. A folyó alja láp volt és mocsár, mégis – Smith igézetten bámulta – legalább hat extaliori lurkó fetrengett a vízben. Nyilván ők már immunisak voltak a dzsungelvidék parazitáival szemben.

– Különös dolgokat rebesgetnek erről a bolygóról – jegyezte meg Lucasnak, amikor a csomagokat pakolták ki a hajóból. Bár Smith a fizikai munkát nem nagyon kedvelte, nem akarta lejártni magát leendő hallgatói előtt, hogy nem segít a rakodásban. Mindössze annyit morgott, hogy *erre itt vannak a robotok*, de méltóságán alulinak tartotta volna ezt olyan hangosan mondani, hogy bárki meghallja. Elviselte a fizikai megerőltetéssel járó kellemetlenséget. Egyébként végzett már egészen kellemetlen testi munkát is, amikor véletlenül lezuhant a *Kleopátra-4-re*.•

– Ne haragudj, Smith, de rengeteg dolgom van. Nem tudok veled foglalkozni – tájékoztatta Lucas, és idegesen elrobogott a meglepett ügynök mellől, magára hagyva őt a csomagokkal. Smith összevonta a szemöldökét, töprengve a hátára kapta valakinek a cuccát.

Itt valami nem stimmel – gondolta, de hangosan egy szót sem szólt, csak túrt, hajlongott és robotolt.

Legnagyobb bánatára, mihelyt a csomaghordás véget ért, Lucas összehívta a tanfolyam résztvevőit, és leterelte őket az űrkikötő alatti városhoz vezető útra.

– Megtennéd, Smith, hogy felmész a szent egyházi parókiára, és berámolod a holmit? – kérdezte a pap kis idő múlva. – Nekem meg kell ejtenem a gyerekekkel a Szent Beavatási Szerbartást.

• Ld. a szerző *Káin* c. elbeszélését. In: *A jég birodalma*, antológia, szerk.: Nemes István, Cherubion, 2002., 226-254. o.

Smith savanyú képet vágott.

– Itt a kulcs – mondta a kövér ember, még mindig nagyon udvariasan.

Nem volt mit tenni, Wesson elvette a kulcsot. Oké – gondolta – összekapja a parókiát, aztán irány Sentel, a kanyon melletti kisváros.

– És még valami, Smith... – Lucas szeme gonoszul összeszűkül.

– Igen? – kérdezte Wesson gyanakodva.

– Megtennéd, hogy utána sem mozdulsz el a parókiáról? Tudod: fontos, hogy vigyázzon valaki a csomagokra. Történtek rablások errefelé...

Pillantások játéka következett.

Aztán Smith hátat fordított, és némán elindult a csomagokhoz. Nem vette észre, hogy a pap tréningfelsőjébe egy rózsaszín szörny fészkelte be magát.

Smith nyolc órán át ült tétlenül a parókián, s jobb híján magával sakkozott. Besötétedett, mire Lucasék visszatértek a beavatási szertartásról.

6.

Az éjszaka sötétsége, mint egy elkárhozott néember sóhaja, belepte az extaliori esőerdő peremén létrehozott épületegyüttest. Smith közös teremben aludt Lucással és hat fiatal fiútanonccával. A gyerekek – lehetnek vagy tizenhat, tizenhét évesek – már vígan húzták a lóbórt, s kis idő múlva az emeletes ágy alsó részén Lucas tiszteletes is horkolva elaludt.

Smith szemére azonban nehezen jött álom.

Az első nap semmi jót sem hozott, és az este csak tovább fokozta nyúlós állagával a tunya, értelmetlen semmittevést, Smith hosszan, álomtalanul vergődött. A világ átváltozott körülötte, misztikus lett és gonosz, odakintről rémisztő sikolyok szűrődtek a hálószobába. Lucas úgy magyarázta, hogy az odakinti élőlények adják ki ezeket a borzalmas hangokat, de Smith úgy gondolta, ilyen velőtrázó, lélekbe markoló sikolyokat csak halálukon lévő emberek képesek kibocsátani.

Hajnali fél kettő volt, amikor üzenete érkezett Lady Jane-től.

Az álom rögtön elillant a szeméből, felkönyökölt az ágyán. Valóban, mit akarhat Jane? Már legalább három hete nem látta, és a lány akkor is elég bosszús volt. Szemlátomást nem azon volt, hogy megkedvelje Smith-t, valamilyen képtelen, mágikus kötelék mégsem hagyta, hogy elszakadjanak egymástól. Smith pedig... határozottan élvezte, hogy egy olyan nő, mint Lady Jane a közvetlen ismerősei közé tartozik.

Aktiválta a kapcsolatot.

– Jane?

A lány arca felderengett a trimenziós képernyőben. Halvány mosollyal köszöntötte Wesson.

– Örülök, hogy látlak, Smith... Csak azért hívlak, hogy tudd: nem akartalak megbántani a múltkori vita alkalmával. •• Fontos lenne, hogy...

Az adás hirtelen megráncosodott, csíkossá vált, majd merő sistersgéssé módosult. Wesson ingerülten rázta a használhatatlanná vált készüléket, ám a háttérben...

Egy vörös, kegyetlen szempár világított.

Smith hökkenten ejtette lejjebb a kezéből a hiperkommunikátort. A szempár egyre közeledett, rögvést kiderült, hogy valamilyen élőlényről van szó. A támadó rosszindulatúan morgott és fújtatott, s ahogy még közelebb lépett, a sistersgő hipervevő fényében Smith megismerte, ki közelít...

• Lady Jane fiatalabb éveiről ld. a szerző *Istár pokoljárása* című novelláját. In: Új Galaxis 4. szám, 2004., 134-144. o.

•• Ld. a szerző *A güzü száműzöttjei* c. írását az alábbi honlapon: http://www.sanawad.fw.hu/a_guzu_szamuzottjei.htm

– Lucas... – nyögte döbbenet, de a másik csak alig emlékeztetett arra az emberre, akit ismert.

Ez a lény ugyanis sokkal állatiasabb volt, a bőr megszarusodott az arcán és a testen, a vonásai rémisztő, bestiális ráncokba fonódtak, és a két vérbeborult szemgolyó alatt a gyűlölet karikái tették mélyen ülővé a brutális tekintetet.

A vadállat hörögve a telefon után kapott, talán mert az ébresztette fel, Smith azonban hátradobta a feje fölött a készüléket, a teremtmény így a levegőt markolta meg. A szörny, amellyé Lucas változott, tajtékzott, a nyálát köpte, Smith meg mert volna esküdni rá, hogy a saját – hörgő-morgó – nyelvén káromkodik. De nem értette a szavakat, és egyébként sem szokta kihallgatni mások beszélgetését.

És a teremtmény ráindult. Smith kétségbeesetten maga elé lökött egy vázát, ami Lucas kezének csapódott, majd a talajra hullott. A lény acsargó agyarái már majdnem az ügynök nyakánál tartottak, amikor a váza csattanása, akár valami bűvös hang, kibillentette a hipnózisból a támadót. A bestia elbizonytalanodott és elfordult, majd egy elasztikus mozdulattal kivetődött a nyitott ablakon.

Smith zihálva rogyott vissza az ágyába. *Ez valamilyen képtelen álom lehetett* – vélte, s jó darabig a plafont bámulta. Arra várt, hogy a szörnyűséges teremtmény esetleg visszatér. Így hipnotizálta álomba magát.

7.

A reggel kimosta a fejéből az esti félelmeket. Lucas ébresztette, mosolyogva és barátságosan – olyan volt tehát, amilyennek már kilenc éve ismerte.

– Jó reggelt, Smith... A hallgatóid tükön ülnek.

– Elaludtam? – kérdezte álomittasan az ügynök, és megdörzsölte a szemét. – Ne haragudj, Luc, nem volt jó éjszakám. Igazság szerint ritka ocsmány álmot láttam.

– Itt nem ritkaság – felelte Lucas. – Éjszakánként az azúrfény istenei elhagyják Extalior felszínét, s a gonosz rátelepszik a vidékre. Csak kitartó imával és a fény hűsége őrzésével szoríthatjuk vissza. Ezért vannak a rossz álmok.

– Az isteneidben ugyan nem hiszek – felelte Wesson –, ám a mai este után kezdek hajlani rá, hogy ez a bolygó valamiben különbözik a többitől. Volt egy kalandom egy pilótával, aki...

– A reggeli készen van – vágott közbe a kövér ember. – Gyere a közös ebédlőterembe, utána megmondom a továbbiakat!

Lucas biccentett Wessonnak, majd magára hagyta. Az ügynök benyomott a kommunikátorába egy lelkesítő kazettát, és példaképe – Rohan Growall – harsány hangjától kísérve addig tuningolta az önszuggesztiót, amíg végre tényleg kitűnően nem érezte magát. Ekkor lesétált a közös étkezőterembe, s megállt a keresztbordázott, csendes templomi terem bejáratában.

– Bájosan gótikus kialakítású – jegyezte meg elismerően, de csak rosszálló pillantások válaszoltak. – Oh, elnézést, nem akartam megzavarni a csendet. Egyenek csak nyugodtan – fűzte tovább a szót, s az önkiszolgáló pultról elvette napi fejadagját: egy doboz májépét a hozzá járó száraz kenyérrel.

Nem túl bő koszt, vajon ezt eszik a szerzetesek mindennap...? – morgott magában.

Amikor a néma reggeli véget ért, Lucas rögtön félrehívta Wessont.

– Maradt egy adag – közölte boldogan, és vigyorgott. Sárga agyarái kivillantak vérpiros, húsos ajkai közül. – Ha akarod, megosztozhatunk rajta.

Smith fölényes nemet intett.

– Edd csak meg, Luc, nyugodtan. Én sosem kedveltem a fényűzést. Mit mondjak, még az imént elfogyasztott étel is több volt, mint elég.

– Biztos vagy benne? – érdeklődött a pap, és hiányos, csonka fogsorával belemart az egyik száraz kenyérbe. Kővérkés ujjaival kibelezte a fennmaradt konzervet, Smith émelyegve figyelte a pirosas, képlékeny masszát, ahogy szétkenődik a dagadt kézen, majd elkeveredik a Lucas szájából kicsorgó nyállal.

– Szalvétát?

– Kösz... hrff..., később...

– Hogyhogy megmaradt egy adag? – érdeklődött az ügynök, csak hogy elterelje a szót. Nem nagyon érdekelte a téma, de kötelességének tartotta, hogy beszéljen valamiről, amíg a másik eszik, és ne némán nézze, miként fogy a vaskonzervből a pépes massa.

– Azért maradt meg egy plusz adag, mert az egyik tanítványom itt hagyott bennünket.

– Rögtön az első nap? Furcsa.

– Nem annyira, mint gondolnád. Ezek a gyerekek nem érettek igazán. Maguk sem tudják, mit akarnak.

– Hát, hogy nem az én előadásomat hallgatni... ez tény. Ámbár végső soron érthető.

Lucas gonoszul felröhögött, a nyállal vegyes ételdarabkák szanaszét repültek a szájából. Smith émelyegve figyelte, és késő esti álmára gondolt. Lehet, hogy a hasonló jelenetek miatt álmodik szörnyűségeket, ha idegen bolygón éjszakázik?

– Nem miattad ment el, Smith. Biztosíthatlak róla.

– Rendszerben – tért napirendre a téma felett Wesson. – Térjünk a tárgyra. Több mint egy napja itt vagyok, és még nem került szóba, hogy egész pontosan mikor is kezdődik a tanítás.

Lucas szája kényszerű vicssorba fordult.

– Megváltoztak a dolgok, Smith. Kicsi csúszásban vagyunk az eredeti tervhez képest, és más feladatokat is be kellett ütemezni a hat napba. Úgy néz ki, hogy *csak* egy előadást fogsz tartani.

Wesson rosszallóan összevonta a szemöldökét. Az asztalon álló kancsóért nyúlt, higgadtan narancslét töltött egy műanyagpohárba.

– Mikor? – kérdezte hidegen.

– Holnap.

– Hm... Nézd, nincs itt mit csinálnom. Jobb lenne, ha ma adnék elő, és akkor holnap elmehetnék. Tudod, az idő pénz...

– Nem ezt mondtad! – villant rá a pap szeme. – Nem teheted meg, hogy elmész, és benne hagysz a szószban!

A távoli erdőben felvonyított egy vérfarkas.

Smith óvatosan kiitta a narancslét.

– Hogyan mondd? – érdeklődött finoman, hiszen a tapintat a menedzseréletben elsőrendű fontosságú.

– Smith, csak hárman vagyunk itt felnőttek... Ésszerű volt a hallgatókból három csoportot kialakítanom, amelyek közül az egyik vezetését rád osztottam.

– Várj, nem értem egészen pontosan – vágott közbe Wesson. – Azt mondd, hogy felügyelnem kell egy rakás gyereket? Kísérni őket, foglalkozni velük, a szokásos pedagógusi hercehurca... *ingyen?*

– Ezek a gyerekek számítanak rád, Smith... Nem tehetjük tönkre a szakrális kaskádtábort, Extalior vallási életében fontos rituális feladatot tölt be.

Wesson forgatni kezdte a markában a poharat.

– Vagy benned nincs semmi emberség, semmi szolidaritás? Mi is ingyen dolgozunk Alisával.

Alisa szemérmesen rámosolygott Wessonra.

Ám az ügynöknek megfájdult a feje. És beindult a vekker. Lassan vörösödni kezdett, ahogy ujjait használta az általa sértőnek vélt felfedezések számlálására. Először is, semmi köze hozzá, hogy Lucasék semmiért dolgoznak, mert különálló emberek. Ráadásul Lucasnak és a kollégájának a mondottak ellenére igenis *van* haszna a táborvezetésből. Hiszen a saját papi körzetében a saját tanulóival végzi a feladatot, ami erkölcsi elismerést, kapcsolatokat jelent, s anyagi támogatókban is visszatérül. Harmadsorban Lucas pár szóval teremtett az imént egy szabályrendszert, amelyet érvényesnek nyilvánít rá is. Azt mondja, hogy ő csak akkor együttérző és szolidáris ember, ha átvállalja szívjóságból az azúrfény-pap feladatait. Csakhogy ez nem ilyen egyszerű, mert nem lehet ugyanazok szerint a szabályok szerint megítélni a viperát és a vízisiklót. Attól, hogy nem vállalja át magára Lucas munkáját, még nem lesz rossz ember, csupán megóvja magát attól, hogy ne származzon több kára az egészből, mint amennyi eddig is származott.

Aztán gondolt egyet. Igenis megmutatja az *angyali* arcát. Jó..., hát legyen. De mit győzködi itt magát... tessék, mire észrevette, már nyakig benne volt.

– Természetesen maradok – felelte egy tényleg tündéri, A-kategóriás mosoly kíséretében, habár a markában a műanyagpohár összeroppant. Igenis megmutatja ezeknek a gyerekeknek, hogy egy valódi szuperügynök képes a nagyvonalú gesztusokra, ha úgy hozza a sors. – Naná, hogy maradok – egészítette ki még szívélyesebben, és összegyúrte és eldobta a műanyagpoharat. – Egy kombájnnal se tudnál elvonszolni innen.

8. Fura cselekedet volt Lucastól a gyerekek reményeit az ő nyakába varrni, de mit volt mit tenni, belement a dologba. Segített a táborvezetésben, bevásárolt, sőt még mosogatott is. Bár legtöbbször csak hasznavehetetlenül ténfergett, amit gyűlölt, hiszen az ideje drága volt. Ilyenkor megpróbált belehelyezkedni a parókia mindennapjaiba, s igyekezett megismerni ezeket a furcsa extaliori gyerekeket, akik közül néhányan talán valóban ügynökök lesznek valamikor. Hiszen éppen ezért hívhatta őt ide Lucas, hogy ügynökké képezze a törekvő ifjoncokat... vagy mégsem csak ezért?

– Ügynökök, ugyan... – mondta Matthew, az egyik srác, amikor Wesson egyedül maradt, s beszélhetett vele. – Mi teológiát és gépírást tanulunk. Semmi közünk a menedzseri munkához.

Wesson a homlokát ráncolta.

– A vallás sem érdekel titeket...?

A srác felnevetett.

– Smith... Látszik, hogy nem vagy extaliori. Ez *haláltábor*! A hat nap végén feláldoznak közülünk valakit, igen, egyikünk meg fog halni.

Az ügynök arca elkerekedett, nem akart hinni a fülének.

– Kér egy cigarettát?

Elfogadta a kölyöktől a füstölőt, s azon töprengett a továbbiakban, vajon mit is keres itt.

Aztán az azúrfény-pap összehívta a csapatot, s a gyerekek elzarándokoltak a pár órányi járásra lévő kecskelyuk-várromhoz imádkozni.

A parókiára ismét Smith vigyázott, ám az előadására való készülés helyett inkább

azon töprengett, tényleg jól értette-e, hogy megölik az egyik ifjoncot a kaszkádtábor végén, s mindezt hogy tudná meghiúsítani, ha igaz...

Vagy csak cinikus tréfát űzött vele a srác? De végre egy ok, ami miatt önszántából is képes itt maradni.

9. Végül eljött a nap vége, s Lucas – felekezetéhez híven – számadással fejezte be a munkát.

– Nézzük, mit csináltak a különböző csoportok – mondta, s Wessonra, illetve apáca-kolléganőjére, Alisára pillantott.

– Tiéd a szó, Alisa!

A nő halk hangon kezdte el beszámolóját.

– Mindnyájan tudjátok, mert már elég sokat beszélünk róla, hogy ez a hat nap számotokra verseny is. Extalior családjai már évszázadok óta mutatják be rituális áldozataikat Extalior isteneinek, és az a gyermek, akit feláldozunk, mindig e rituális verseny során kerül kiválasztásra.

Mélységes csend honolt a társaságban. A gyerekek feszülten figyeltek, és Wessonnak ismét olyan érzése lett, hogy valamiből kimaradt.

– A verseny hat napja folyamán az ügyességeitektől, képességeitektől és szerencsétektől függően plusz és mínusz pontokat kaptok. A plusz és mínusz pontokra a javaslatot a vezetőitek teszik meg. A pontokat később összeszámoljuk, összevetjük a hatodik nap végén a nagy kaszkádiverseny pontszámaival, és sorrendet hirdetünk. A legkevesebb pontot begyűjtő csapat legrosszabb eredménnyel rendelkező tagját fogjuk szokás szerint a tábor végén feláldozni.

– Mi? – kapta fel a fejét Wesson, de Lucas lepisszegte. – Agylázad van? – kérdezte mégis a paptól, de az nem felelt.

Márpedig az emberáldozat határozottan azok közé a dolgok közé tartozott, amelyek kizökkentették a béketúrásból a gabonamenedzsert. És különben is: nincs rosszabb, mint áldozati oltáron elpazarolni a leendő kuncsaftokat.

– Csendet! – dübörgött Lucas, és átvette a szót. – Az én csoportomban Haunis, Eliya, Gedron és Fiume kaptak öt-öt plusz pontot, és Matthew kapott öt mínuszt, amiért hagyta elhatalmasodni szenvedélybetegségét. *Láttalak* – adott nyomatékot a hangjának Matthew tiltakozása láttán. Alisa?

– Nálam Judith, Agilion és Balo kaptak plusz pontot.

– Javaslok még két mínusz pontot Argonak, amiért késett a reggeli miséről – folytatta Lucas. – Az első helyen tehát az én csapatom áll, tíz plusz ponttal, a második helyen Alisa csapata hat plusz ponttal, Smith, a te fiaid egyelőre mínusz hét pontot gyűjtöttek össze.

Wesson nyelni sem tudott. Fogalma sem volt róla, hogy neki külön figyelnie kellett volna az egyes gyerekek viselkedését, ráadásul részt vállalni egy ilyen... enyhén szólva is kétes mérce szerint zajló, borzalmas versenyben. De láthatóan Lucas se számolt az ő véleményével, mert nem is adott neki szót. Bár az extaliori szokásokról semmit nem tudott, úgy érezte, jelenleg ő a legkívülállóbb kívülálló.

– Erről nem is tudtam... – felelte az igazsághoz híven, mivel még az úgynevezett „csoportját” alkotó gyerekek nevével sem volt tisztában.

Lucas bólintott, és felolvasott valamiféle összesítést, amelyből világosan kiderült, hogy a legrosszabbul éppen az a Matthew állt, aki cigarettával kínálta az úgynököt. A

verseny jelen állása szerint öt vitték volna feláldozni Extalior démonisteneinek...

Smith úgy érezte, ideje kézbe vennie a dolgokat.

– Lucas... a beszámoló után beszélnék öt percet a *csapatommal* – mondta, hiszen ha már itt volt, szeretett volna tisztességes munkát végezni.

– Nem – mondta Lucas tömören.

– Hogyhogy *nem*?

– Nem.

– Csak egyetlen percről lenne szó...

– Nem, Smith – mondta az atya. – A nap végére értünk, ezzel minden befejeződött. Ideje aludni...

Olyan különös, parancsoló hangszúllyal vetette oda a kövér ember mindezeket, hogy az ügynök elképedt. Mégis, ki ez az ember, aki itt élet és halál felett dönt? Sőt, még azt is megszabja, hogy ő kivel és mikor beszélhet? Titok lappang itt...

– Igazán nem tartana sokáig – próbálkozott. – Talán két-három perc. Csupán egy dologra akarom felhívni a figyelmüket.

Lucas atya megkönyörült, amint látta Smith esdeklő tekintetét. Nem sejtette persze, hogy Smith ezt a tekintetet *Az önáltatás és térközi manipuláció alapesetei* c. menedzserkönyv ötödik fejezete alapján improvizálta, a szituációt megfelelően súlyosnak ítélve eme impozáns technika alkalmazására.

Lucas legyintett, s így szólt.

– A harmadik csoport maradjon még egy percre, Smith szeretne pár szót szólni hozzájuk.

A gyerekek összegyűltek, Smith pedig krárogott kettőt. Tudatni akarta a gyerekekkel, hogy az eddig tapasztaltak ellenére igenis számíthatnak rá, segíteni fog a minél jobb eredmény elérésében... még ha a végkifejlet kissé homályosnak is tűnik.

– Gyerekek... mint láttátok is, nem igazán kapcsolódtam be a versenybe és a vezetésekbe eddig. Hogy miért, nem lényeges, mindenesetre szeretném...

– Ne haragudj, Smith, de erre nincs idő. Ha tudtam volna, hogy ezzel hozakodsz elő, nem hívom össze őket.

Wesson értetlenül pillantott a háta mögé, a kövér ember ott állt, és figyelte.

– Ne zavard őket, késő van, legjobb lesz nekik *aludni*.

– Csak azt hadd mondjam el, hogy...

– Nem hallod?! Fejezd be! Most azonnal! Elég!

Wesson megrökönyödött.

– Na ne viccelj... még nem is mondtam semmit.

– Hát nem érted?! Ilyen lágy agyú vagy? Fejezd be az egészet, hagyd őket békén, majd holnap összehívjuk mindannyiukat, most legyen vége mindennek!

– Egy mondatot még... – próbálkozott elkeseredetten.

– Nem hallod...? – indult meg a kövér ember. – Azonnal hagyd abba! Ti pedig menjetek aludni, gyorsan, senki ne maradjon a közelben!

A gyerekek eloszlottak, Wesson lehuppant egy székre. Kezdett egy kicsit nem-önmaga lenni.

– Mi volt ez, Smith? – telepedett le vele szemben egy másik faszékre Lucas. Az apáca és a gyerekek elmentek, a hely kiüresedett. – Ne rontsd el nekem a kollégiumot a hülyeségeiddel, mert kicsinállak, cseszd meg! Te bunkó gennyzsák, te barom, te állat! Mit tudsz te? Sosem bírtad megállni, hogy ne add elő magad..., a menedzser úr

előadást tart... Te hülye segg, te kis gennyes ivadék, minek képzeled magad? Én több hónapig dolgoztam, hogy összehozzam az évi rituális kaszkádtábort, és most elrontod nekem? Mit képzelsz magadról? Szar vagy, öregem, érted? Szar... Egy kis szar alak, senki, azt hiszed valaki vagy? Mit gondolsz, mihez értesz, némi búza eladásán kívül...? Én elvégeztem három teológiai egyetemet, mindenütt igen tekintélyes azúrfény professzorok kísérték végig a vallás ösvényein, és elismerték a munkámat. Három tucat dolgozatot írtam, és számos rendezvényt tartottam. Mi vagy te hozzám képest? Egy senki, nulla vagy, egy tetves kiscserkész vagy hozzám képest, aki azt hiszi magáról, hogy most ő az atyaúrsten, a megfellebezhetetlen, a legnagyobb szaktekinély, ő személyesen, Smith Wesson, de csak egy nyomorult pondró vagy, érted, egy kis töpörödött hülye segg, és szétrúgom a pofádat, ha a tanoncok előtt még egyszer vitatkozni kezdesz velem!

Wesson nyögni sem tudott döbbenetében. Az ügynök – életében először – komolyan megkukult. Olyannyira komolyan, hogy visszaszólni is elfelejtett, egyszerűen lezibbadva hallgatta a szóáradatot, amely egyáltalán nem illett egy azúrfény paphoz. Ez nem ugyanaz az ember volt, mint akit egykor megismert, történhetett vele valami... És ahogy jobban megszemlélte Lucast, vámpírfogakat látott a szájában, tépésre szakosodott, gyilkos fogakat, és olyan izmokat a szeme körül, olyan ráncokat a homlokán, amelyek kétségkívül mindig is ott voltak, de ő sose szentelt annyi figyelmet nekik, hogy a valódi funkciójukra rájöhhessen.

Mégsem lett volna káprázat az éjszakai szörnyű rémlátomás?

Nem volt mit tenni, Wesson világosan látta, hogy ellenvetésnek itt nincs helye. Mert itt nem két gondolat állt szemben egymással, a papot gyűlölet és féltékenység ösztönözte vitára. Ennek felismerését jól belenevelték a denveri ügynökakadémián. És mivel nem akart hasonló gyalázkodással válaszolni – pedig elmondhatta volna, hogy ismeretségük kilenc éve alatt eljutott hozzá a hír, miszerint hírhedt butasága miatt Lucason röhögött a fél új-kartíniai egyetem, az imént említett dolgozatairól pedig még az általa körülrajongott polihisztor professzorok is csak kézlegyintéssel nyilvánítottak véleményt –, nem tehetett mást, mint hogy felállt, s elindult az ágyához a holmijáért. A tekintélyét Lucas az imént végképp elintézte, a gyerekeknek nem nagyon segíthet, ráadásul meg sem fizetik az egészért. Wesson elérkezettnek látta az időt, hogy továbbálljon, „lelépjen”. Válasz nélkül felállt tehát, a szobájába sietett, és nem reagált Lucas parancsoló ordítására, hogy maradjon a helyén.

Arra azonban nem számított, hogy az azúrfény-pap utánarohan, és az ágya mellett folytatja gyalázkodó monológját.

– El akarsz menni? – kérdezte, és az arca már tényleg nem emberre, inkább vadállatra emlékeztetett. – *Nem mehetsz el!* Hallod?! Nem mehetsz el!!! – rikkantotta a kövér ember eltorzult arccal, és lapos, hájas tenyerével Wesson emeletes ágyára csapott, de olyan erővel, hogy annak egész szerkezete beleremegett. *Nem mindennapi erő lehet benne* – tűnődött az ügynök, de nem foglalkozott a dühkitöréssel, szorgalmasan szedegette a holmiját. Lucas fenyegetően közelebb lépett, és folytatta. – Ha elmégy, kifizettetem veled az eddigi költségeket! Ettél, ittál és aludtál!

A pap úgy dühöngött, mint egy kisgyerek. Wesson nem ijedt meg a fizetési felszólítástól. Bár a kövér ember teljesen indokolatlanul kérte tőle a pénzt, most, hogy rosszabbra fordultak a dolgok, bármennyit hajlandó lett volna fizetni, csak hogy végre továbbállhasson innét.

– Mennyivel tartozom? – kérdezte higgadt hangon. – Mondd, és kifizetem!

Lucas nem ment bele a dologba. Tudta, sokkal rosszabbul jár, ha Wesson elmegy. *Talán ez volt az indok... Ám Wesson nem tudta biztosan, mi van a háttérben, lehet, hogy lappangott ott valami más is...*

A kis rózsaszín állatka kíváncsian kidugta a fejét Lucas papi tréningfelsőjének a zsebéből, majd visszabújt. Mély morgás hallatszott. Mintha a zseb morgott volna...

Ám Wessont mindez nem érdekelte, nem ölt több energiát a beszélgetésbe. Csozogott.

– Nem mehetsz el, hallod? Nem hallod, rohadj meg?! – csapott ismét az emeletes faágyra Lucas. – Nem engedlek el, Smith, nem tartottad meg az előadásodat! Hallod?! Figyelj rám!!

Lucas mind fenyegetőbben közeledett, a hangja egyre erőteljesebb lett. Dühöngött, a szeme vérben forgott, vérfagyasztó vámpíragyarai kifordultak a pofazacskójából. Wesson már világosan látta, hogy nem ember. Pedig kilenc éve ismerte, de csak most vette észre, hogy nem ember.

Megütni azért csak nem fog... – filozofált közben. – Mert ha nem üt meg, én bizony elmegyek – határozta el, és boldog volt, ahogy az úrkikötő nyirkos, hűvös aszfaltjára gondolt. Ott kihúzza azt a hat-hét órát az első, hajnali charter-járat indulásáig.

Ám ezúttal rosszul számított.

A vadember nekiszabadult, és irtózatosságot mért az ügynök mellkasára. Wessont teljesen felkészületlenül érte a mozdulat, és majdnem két méteres repülés után az ágyak közé zuhant, felborította, eltolta a bútorok többségét. Ám fájdalom helyett csodálkozás vett rajta erőt.

Mégis megütött – jött a képtelen gondolat, és már teljesen más szemmel bámulta az előtte álló, elállatiasodott férfit. Már nem is hallotta a szavait, az érthetetlen mocskoló-dást. Mintha lelassult volna az idő, Wesson csak ült, és mivel nem jött több verés, felállni sem próbált. Mindössze nézte Lucas arcát, és azon gondolkodott, hogy ha vámpír vagy farkasember mérgezte meg az azúrfény-paport, miért nem ugrik a torkának máris Lucas?

Valami terve lenne vele?... Nem tűnt kizárhatónak.

Sóhajtott, és tovább szemlélte a lecsillapodott a férfit. A csendesség, ahogy Wesson ott ült a földön és nem mozdult, megnyugtatta a kövér embert. Eltűntek az arcáról az állati vonások, a teste visszazsugorodott a korábbi hájcsomók szövetségévé, és most Wesson úgy látta, inkább már magyarázkodott, semmint szitkozódott.

Az volt a hiba, hogy visszajöttem a holmimért – jutott következtetésre az ügynök. – *Kétségkívül nem lett volna szabad elárulnom, hogy el akarok menni. Vagy el kellett volna mennem a cuccom nélkül, vagy végig kellett volna hallgatnom a szóáradatot, és amikor lecsillapodtak a kedélyek, akkor kellett volna megpróbálkoznom a parókia elhagyásával.*

Ez kétségkívül a hiábavalóság hangja volt. Az eset megtörtént, s Wesson – mint már annyiszor – megint rosszul döntött. Így az maradt az egyetlen reménye, ha megadást színel, kivárja az alkalmas pillanatot, s a megfelelő időben, hirtelen szökik el. Mert bár jó volt a puszta kezes küzdelemben, és most is védekezhetett volna, ha akar, mégsem tartotta jó ötletnek, hogy öltre menjen Lucassal. Egyrészt mert alávalónak tartotta volna, ha verekedni kezd korábbi jó ismerősével, másrészt egyáltalán nem volt biztos a győzelemben. Mert bár Denverben, az ügynökakadémián, valóban tanítottak puszta kezes harcot, és egykor nem is volt rossz benne, néhány ütés-rúgás kombináció nem biztos, hogy megállít egy ilyen zombit.

– Menjünk ki, beszéljük meg – javasolta fellélegezve Lucas, Smith pedig kísértél vele a templom melletti padok egyikére. Leült, és hallgatta a neki szóló szóáradatot. Némán. Sokáig. Végül Lucas úgy oldotta meg a helyzetet, hogy bocsánatot kért.

Wesson ekkor feltekintett. A békeség kedvéért kezet fogott a kövér emberrel. Ám ettől függetlenül a rettegés napjai vették kezdetüket.

10. Az extaliori szerda azzal kezdődött, hogy Lucas hajnalban felszólította Smith-t, hogy kísérje el Sentelbe, vásárolni. Sentel nem volt túlságosan nagy város, ám jó néhány hipermarket akadt benne, ahol megvehették mindazt, amire a gyerekeknek szükségük volt.

– Nem akarok egyedül menni – folytatta Lucas. – Sok mindent kell elhurcolni ideig. Szükségem van a segítségedre.

Nem volt mit tenni, Wesson lerúgta magáról a texlon hálósákokat (nem adtak ugyanis neki ágyneműt), és igyekezett kitörölni a fáradságot a szeméből. Lassan életre pofozgatta magát, Lucas sürgetésére mosakodás nélkül felöltözött, és élőhalottként egy őserdei gyalogúton megindult Sentel városa felé.

Az út csendesen, gyorsan telt el. Elkísérte őket három növendék is, így az este történetéről nem esett szó, de Smith gyanította, hogy a gyerekek mindent tudnak, hiszen kristálytisztán hallották Lucas ordibálását. Utálta a saját tehetetlenségét, hogy önkényes erkölcsi szabályoknak veti alá magát, és nem hagy itt csapot-papot, ahogy a példaképe, Rohan Growall tenné. Nem tudta ugyanis simán itt hagyni a kölyöksereget. Az olyan lett volna... Smith összevonta a szemöldökét. Az olyan lett volna, mintha mindenkit becsapna egy dühöngő vadállat miatt. Mégsem mehet el, nem lehet ilyen gyenge. Ráadásul Lucas titokban figyelte őt, és nyilván megnehezítené a tábor elhagyását, ha sort akarna keríteni rá.

Pedig elméletileg szabad ember volt.

11. Nagyjából harminc-negyven légikocsi állt a senteli hipermarket előtt, a csekély létszám jól mutatta, hogy elég aprócska város közelében épült az azúrfény parókia. Bent az üzletben sem volt nagy tömeg, talán pár száz ember lézenghetett odabent. Szabadon járkáltak a kihalt polcsorok között.

Smith úgy gondolta, egyúttal megoldja az étkezés problémáját is, legalább visszatérve elkerüli az istenverte májépét. Smith nem bírta huzamosabb ideig a „börtönkosztot”.

Lucas elment újabb konzervekért, Eliyah, Fiume és Matthew Smith mellett marad.

– Lucas tiszteletes azt mondta, ma nem vesz újabb kenyeret – kesergett Matthew.

– Hogyhogy? – érdeklődött közömbösen Smith, s egy műanyag polcról friss zsemlet tett a kosarába.

– Mivel nem fogyott el minden kenyér, ma is a tegnapit esszük.

– Mi? – vont a szemöldökét értetlenül az ügynök. – Hiszen az már tegnap is száraz volt! Majdhogynem ehetetlen.

– A többiek is ezt mondták. Ketten, akik nem voltak hajlandóak megenni a száraz kenyeret, haza is mentek – egészítette ki Mathew-t az egyik kislány.

– Ne viccelj! – felelte fanyalogva Wesson. – Hogyhogy hazamentek?

– Hát... Alisia apácanő mondta reggel.

Wessonnak egyre büdösebb lett a tábor. Miért tünedeznek el a gyerekek?

– Egy olyan helyről, ahol a hat nap végén szertartásosan feláldoznak valakit, nem lehet csak úgy elmenni – felelte suttogva a kislánynak. – Ez ellentétben áll minden

rituális dologgal. Itt életek elleni erőszakról van szó. Bár... tulajdonképpen az is lehetséges, hogy a társaitok elszöktek...

Lucas visszatérőben volt, így a gyerekek nem tudtak felelni. A pap a kezében sörösüvegeket, a kosarában konzerveket cipelt.

– Indulhatunk... – mondta egy böffentés-szerű hangon, aztán pillantása Smith kosarára esett. – *Ez meg mi?*

Smith a zsemlére pillantott, amit a kosarába tett.

– Reggeli – felelte. – Lehet, hogy veszek hozzá még valamilyen vagdaltat... – elgondolkodott. – De az is lehet, hogy inkább elrágcsálom út közben.

Pillanatnyi tűnődés után inkább ezt a verziót választotta.

– Tedd vissza azonnal! – parancsolta Lucas.

– Hogy'...? – érdeklődött naivan Smith.

– Ha a gyerekeknek nem hagyom, hogy enivalót vásároljanak, akkor veled sem tehetek kivételt!

Az ügynök hitetlenkedve megrázta a fejét.

– Te most viccelsz...

– Nem viccelek. Azonnal tedd vissza azt a zsemlét!

– Luc... ez nem így működik. Nem a középkorban élünk, ha zsemlét akarok venni, akkor zsemlét veszek. És egyébként... miért nem hagyod, hogy a gyerekek ételt vegyenek maguknak?

– Mert akkor nem eszik meg, amit *én* viszek nekik. A pazarlást nem tűröm. Tedd le a zsemlét!

Wesson hezitált. Nagyon megkívánta a hajnalban sütött zsemlét, kellemes, friss illata volt.

– Teeedd leeee a zseeeeemlé! Nem hallod? Most! Gyerünk, ne késleltess bennünket, tedd vissza azt a rohadt, bűdös zsemlét a helyére!

Smith már azt sem tudta, sírjon-e vagy nevéssen. Undorodva visszadobta a pékárut a többi közé, és magába fordult. Ez az ember ütődöttebb, mint gondolta. És a viselkedését már nem tudta pusztán a kis állatnak betudni, ami – esetleg – az este látott vicsgó szörnyeteggé változtatta régi barátját.

Éhesen és megalázottan ballagott vissza a parókiára, börtönébe. Egyre elveszettebbnek érezte magát, mintha kirántották volna a lába alól a talajt. Azt már bizonyosan tudta, hogy ha minden véget ér, a Lucással való kapcsolata soha többé nem lesz olyan, mint amilyen annak előtte volt... De véget ér-e valaha ez a néhány nap?

12. A délután a nagy szervezkedések jegyében telt. Lucas meghívta négy zenész pártolóját, hogy a napközbeni előadások feszültségét az egyre fogyatkozó gyermekserег egy kellemes koncert rendszerezett közönségként vezethesse le. A szervezés minden idejét lekötötte, így keveset törődött Wessonnal, aki időközben gondosan összepakolta a cuccát, hogy ha úgy adódik, pár pillanat alatt felkaphassa, és továbbállhasson. Csalétekül pedig szétszórt az ágyán néhány értéktelen, személyesnek tűnő tárgyat. Olyan dolgokat, amikért nem volt kár.

Így kellően mozgékony lesz, ha a dolgok rosszabbra fordulnak.

Ahogy persze rosszabbra is fordultak.

Ő mindent pontosan előkészített.

A zenészek délután négy körül érkeztek, és ugyanabban a pillanatban az őserdő

peremén eleredt az eső. Az időjárás mind vacakabb lett, feltámadt a szél, az esőfelhők eltakarták a fényt. Sötét, szürke homály vette birtokba a felszínt, és nyálkás, vizes ocsmányságok merészkedtek elő.

Furcsa figurák voltak Lucas barátai. A vezetőjük egy túl magas, túlságosan horihorgas férfi volt, aki a fiával együtt inkább tűnt habókos filozófiatanárnak, semmint bőrkabátos rockzenésznek. Mindkettőjüknek Frankenstein-frizurája volt, és nagyon konzervatív arckifejezése. Mintha Mr. CosmoBeant ötvözték volna Extragalactical Ozzy Osborne-nal.

A másik két fickó már emberszerűbb volt, de még mindig kicsit furcsa. Wessonnak csak a szimata súgta, hogy baj van velük. Am bármennyire is a megérezésére koncentrált, nem volt képes tudatosítani a „hiba” okát.

A várakozás és ismerkedés harmadik órája után eljött a koncert ideje. Wesson rendbe szedte a rá bízott gyerekeket, és elindultak Sentel város egyik közterére, ahol állítólag már várta a zenészeket a felállított színpad.

Rövid idő alatt kiderült, hogy a város vezetősége nem készített elő eső elleni szteritmezőket, s a hangosítás csakhamar odalett. Az idő telt, a zenészek az eső csillapodását várták, közben beesteledett. Végül a polgármester megszánta Lucas tiszteletét, és betereteltette az összegyűlteket egy középületbe. A közepes nagyságú, domíciai mintára épült terembe a város számos lakója is besétált, hogy meghallgassa a zenét. Bár ne tette volna.

13. A koncert nehezen kezdődött el. Wessonnak úgy tűnt, a „rockbanda” tagjai nem értenek túl jól a mesterségükhöz, hiszen majdnem egy órába telt, mire az elektronikus gitárokat sikerült lekapcsolni a közrádióról. Aztán elkezdődött a zene, és rövidesen minden megváltozott.

A négy furcsa figura külön ritmusban, önmagában ringatózva pengette a gitárhúrokat, de muzsika csak nem akart kikeveredni az egészből. A hangerőt – ennek ellentételezéseképp – viszont igencsak megnövelték, és az esős, villámokkal megszórt koraeste ekkor fordult vérbe és borzalomba.

A hangos zene és a különös időjárás hatására ugyanis Lucason és a zenészeken megindult az átalakulás folyamata. A közönség – gyerekek és helybéliek egyaránt – döbönt borzalommal figyelték az előreugró állkapcsokat, a vérekes, kimeredő és gonosszá változó szemeket, a karmos mancsokat, amelyek már csak összeroppantani bírták a gitárokat. A zene elhalt, felváltotta a nők sikoltozása.

A szörnyemberek nem lehettek ritkák az Extalioron, mert a helyi férfiak nagyon is tudták, mit tegyenek. Rögtön megkezdték a nők kimenekítését, ezüstfegyverek után tapogatództak, de sajnos... nem voltak elegenden.

A négy megvadult zombi leugrott a zene pódiumáról, és a tömegbe vetette magát. Borzalmas mészárlás kezdődött. Véres húscsapatok repültek szerteszét, gyerekek és nők dőltek el átharapott torokkal, vörös iszap kezdte szennyezni a padlót. Wesson rémülten tapogatódzott Barth and Rowing sugárpisztolya után, de természetesen hiába, mert nem hozta magával a békésnek induló előadás-sorozatra.

Valakinél viszont lehetett fegyver, mert hamarosan felkelepelt egy ócska, idejétmúlt géppisztoly. Az egyik zenészt vette tűz alá valaki, csekélyke eredménnyel.

A fickó újból tüzelt volna, ám a lény rávetette magát, és szétharapta a gerincét. A szörnyember belsejében a megsértett szervek közben bámulatos gyorsasággal regenerálódtak, megjavították önmagukat.

Nocsak – gondolta az ügynök, és lassan hátralépett kettőt. – *Ez igazán meggon-
dolatlan lövés volt.*

Már alig maradt valaki a teremben, mindössze ő, Lucas, és a széttépett hullákat marcangoló, vérben tocsogó darcwulfok.

– Rossz választás volt ez a banda, Lucas – selypítette Wesson, aztán elővette a mellényzsebéből a zsebkendőjét, és megpróbálta felitatni az öltönyére spriccelődött vért. Természetesen nem ment a zsebkendővel túl sokra, és ez nagyon szomorúvá tette.

– Smith, lépj hátra! – acsarogta Lucas. – Nekem kell megfékezni őket!

És a szörnyeteg, amellyé Lucas átváltozott, a falatozó dögöknek ugrott. Azzal kezdte, hogy annak a rémnek, akit a géppisztolyos férfi megsebesített, villámgyorsan átharapta a torkát. Az élőlény rögtön elpusztult.

Mielőtt zavarodottan kisietett volna a teremből, Smith annyit látott a zürzavarban, hogy három felnőtt és egy gyerek szétforgácsolódott teste marad a koncertterem padlózatán.

Úgy látszik, olyan társadalomba kerültem, amely képtelen megvédeni önmagát. – volt az utolsó gondolata, mielőtt feltépte a kijárat ajtót.

14. Lucas fél óra múlva került elő, ekkorra már Extalior hivatalos szervei is a helyszínen voltak. A tiszteletes makulátlan öltözékben lépett ki a koncertterem előcsarnokából. Higgadtan elintézte mindent. A katonák tisztelegtek, utat nyitottak neki. A pap Wessonhoz lépett, majd Alisia segítségével összeterelte a gyerekeket. Látta Smith kétségbeesett próbálkozását, hogy a katonák figyelmét magára vonja, ezért feltűnésmentesen elhurcolta a helyszínről az ügynököt. Szavak nélkül zajlott minden. Rövidesen elmaradtak mögülük a villogó kék fények.

Megkezdődött a kedélytelen, csüggedt visszaút a parókia felé a veszettül zuhogó esőben. Smith éhes volt és szomjas, a rémületéről nem is beszélve.

– Luc, mit szólnál, ha meghívnálak egy italra, mielőtt visszatérünk? – próbálkozott. Jó lett volna elbeszélgetni a történekről, és hátha lehull közben a lepel a pap titkáról is.

– Nem lenne jó, Smith. A gyerekek még rémültek.

– Valóban, igazad van. De már közel vagyunk a parókiahoz, a csapat első fele már vissza is ért. Alisia vigyáz rájuk, nem lesz baj – hangoztatta újra.

– Nem, Smith. Vissza kell mennünk velük.

– Rendben – adta fel, meglepően könnyen, Wesson. – Én mindenestre a keresz-
teződésnél veszek a büfében egy szódát, mert nagyon megszomjaztam, aztán indulok
utánatok – felelte.

– Smith... – szólt rá Lucas. – Most ne menj be oda!

– Az istenért, Luc, csak egy szódát iszom! Egy perce se telik!

– Majd odafönt kapsz kútvizet. Nem mehetsz be a büfébe!

Smith azt vette észre, hogy Lucas ott áll előtte, és feszülten figyel. Nem lehetett szó semmilyen szódáról, arra pedig Lucas nem is emlékezett, hogy Wesson világéle-
tében utálta a sima ivóvizet.

Elindult a többiek után, de bárhogy próbált útközben lemaradni, hogy megnyerje azt a percet a szódaiváshoz, Lucas odafigyelt rá, lemaradt, és mindvégig szemmel tartotta. A ügynöknek fogalma sem volt róla, mi lesz a hatnapos tortúra végkifejlete..., mert végkifejlet felé közelítettek az események az biztos. Lucas már nem sokáig fé-
kezhetette magát. Hamarosan kiderül a rémes valóság. Tudta, jó lesz felkészülnie rá.

15. A csütörtök reggel ismét egy fásztó bevásárlással kezdődött. Lucas veszetül káromkodott három leánygyerekekkel a csomagok elpakolása közben. Smith a bolt előtt könyökölt egy fémkorláton, és cigarettázott. Lucas nem kérte, hogy segítsen neki *odabent*, hiábavaló erőlködés lett volna. Smith, ha elszánta magát, nagyon csökönys tudott lenni.

Egyébként nagy nap köszöntött rájuk. Aznapra tűzte ki ugyanis Lucas annak az előadásnak az időpontját, amiért Smith-t iderángatta. Smith merengve bámulta a párolgó talajt, és a sötét tónusú, veszélyes extaliori fákat. Nem sok jóra számított. Az előző napok során ugyanis végighallgatott egy-két előadást, sőt Lucas saját előadását is végighallgatta. És azt jól látta, hogy a gyerekek nem nagyon érdeklődnek a témák iránt. A legkülönbözőbb területekről esett szó, a hadseregtől az extaliori vallási rendekig mindenről. Lucas a saját művét olvasta fel, lassan és akadozva, a gyerekek üveges szemmel bámulták. Mindezek után Smith nem kételkedett benne, hogy teljesen felesleges előadást tartania nekik.

Amikor visszaértek a parókiára, egy jókedvű, mosolygós idegen várt rájuk. Magánúrhajóval érkezett, alig pár perce szállt le a parókia udvarán.

– Lucas! – kiáltotta vidáman. – Öreg barátom, milyen régen nem láttalak!

Lucas kezét fogott a fickóval. Smith ekkor ráismert a frissen érkezettre: egyszer egy úrkikötőben hosszan beszélgettek a Naprendszer bolygóiról. George Lowell gépészmérnökként végzett az új-kartíniai műegyetemen, és jelenleg is ott dolgozott. Közös ismerős.

– Hello, Smith – rázott vele kezét a férfi. – Hogy megy az üzlet?

– Nem panaszkodom, George – mosolygott a gabonamenedzser. – Jó újra látni téged. Lucas hívott?

– Arra kért, hogy tartsak egy előadást. Szívesen beleegyeztem, hiszen jelenleg nincs túl sok feladatom, és az Extalior közel esik Új-Kartíniához.

– Örülök, hogy itt vagy – a régi ismerős jelenléte mintha enyhítette volna a láger borzalmait. – Miről tartasz előadást?

– George a legújabb ürteknológiáról fog beszélni – szólt közbe a pap. – Nem árt, ha a kölykök tisztában vannak néhány fogalommal.

– Mekkora hallgatóságom lesz? – kérdezte vidáman George, és kipakolta a cuccát a magánjacht egyik zsilipjéből.

– Tizenheten vannak, sajnos ma este két növendéknek el kellett utaznia. De nagyon lelkes gyerekek, figyelni fognak rád.

– Helyes – mondta a férfi, és Lucas kíséretében besétált a parókia boltozatos imatermébe, ahol az extaliori tinédzserek már feszülten várták. Hosszan és sokáig beszélt, és Smith igencsak érdekesnek találta az általa mondottakat.

– A szünet után te következzel, Smith – vetette oda a pap, amikor a fiatal gépészmérnök ellépett a katedrától. Aztán a gyerekekhez fordult.

– Uraim és hölgyeim, a következő előadás az üzletkötés és a marketingpolitika jegyében fog eltelni. Smithről tudják, hogy gabonamenedzser, és a *Simpson & Simpson Space Companynál* dolgozik. Ő fogja magukat beavatni az üzleti világ nehezen kibogozható viszonyaiba. Pontban hét órakor várom önöket a lenti előadócsarnokba.

Lucas korra való tekintet nélkül magázta a tanítványait.

A pár óra hamar eltelt, és elérkezett Smith beszédének ideje.

Wesson végighúzta két kezét az öltönye elülső részén, mintegy kisimítva azt.

Élvezte, hogy minden szem órá szegeződik, hogy övé a teljes figyelem.

– Nos, gyerekek... – kezdett bele rutinszerű mondanójába. – Bizonyára meglepődtek, ha azt mondom, a sikeres üzletkötés első számú szabálya a jó kommunikáció...

És innentől fogva ömlött belőle a szó. Tényekkel és példákkal szemléltette állításait, játékba vonta a kölyköket, és a kijelölt idő leteltével az előadás végén nagyon büszke lett volna magára... ha nem hívja félre villámló tekintettel Leslie Lucas.

16. – Mi volt ez, Smith? – kérdezte a pap az előadás végeztével, amikor a hallgatók többsége még ott lézengett körülöttük. Érezni lehetett a hangszívből a visszafojtott indulatot.

– *Mi* mi volt? – kérdezett vissza gyanakodva Smith.

– Amit te itt bemutattál... Ezek a tökfilkók nem az Anreasi Akadémiára jártak, hanem csak egy utolsó vidéki egyházkerületbe, hozzám. Hát nem érted, hogy *nagyon buták*? Én nem ilyen előadást akartam, anekdotákat kellett volna előadnod! Ezek hülyék, semmit sem értettek belőle! Miért kellett matematikával és történelmi példákkal előhozakodnod?

Lucas szeme véres volt. Smith rémülten látta, hogy a kövér ember ismét kezd átváltozni. Mi történik itt? Ideje volt rákérdezni.

– Mi van veled, Luc? – érdeklődött az ügynök, és megpróbált nyugodt, laza tónusban beszélni. – Átváltozol... Furcsa a szemed is, és az arcod néha... egészen eltorzul.

– Nem rólam van szó, nem rólam! – üvöltötte a kövér ember. – *Nem fogadom el* az előadásodat! Tartozol nekem harmincezer talenttel! Ez semmi nem volt, üresség, rohadék, neked is tudnod kell! Semmit sem értettek belőle, mit érdeklik őket a kommunikáció módszerei?

– Én úgy láttam, érdekelte őket a téma. Mindvégig a szemembe néztek, és figyeltek.

– Az lehet, hogy téged néztek, de semmit nem értettek belőle! Kérdezd meg Christantét, ő a legértelmesebb közülük, és még ő sem értett semmit az egészből!

– Honnan tudod? – vont a össze a szemöldökét szórakozottan Wesson. Már egyáltalán nem zavarta Lucas reakciója, mert látta a gyerekeken, hogy izgatja őket a téma. Az említett Christante például értelmes kérdéseket tett fel, és szakirodalomjegyzéket is kért tőle az előadás után, de Smith ezt nem mondta el Lucasnak.

Meg akart fordulni, hogy felvéssen a noteszébe pár gondolatot, ami eszébe jutott.

– Ne menj sehová! – kiáltotta a pap, és megragadta a karját. Smith megtorpant. Valóban jó lenne ismét magára úszítani a fenevadat?

– Hm? – pillantott hátra.

– Jobb, ha tudod, hogy mostantól sok pénzzel tartozol! Mit képzelsz magadról, te kis szemétláda, hogy hátat fordítasz nekem? Azt hiszed, ingyen etettelek itt? Az előadásod semmit sem ért, négy napja lebzsz az én költségemre. Nulla volt, amit produkáltál.

– Le kell írnom pár dolgot a laptopomba – felelte Smith, és végre-valahára magára hagyta a szörnyembert.

Elhatározta, hogy George segítségét kéri, nem volt más lehetősége.

– Este találkozunk az értékelésnél! – szegezte neki a tényt Lucas tiszteletes, aztán elment. Smith hangos sóhajjal könnyebbült meg, majd rágyújtott egy bootiából származó cigarettára.

17. Az este két feladatot tartogatott még. Egyrészt beszélnie kellett George-dzsal, másrészt meg kellett szerveznie a másnapi harci játékok stratégiáját. A harci játékok a kaszkádtábor hivatalos lezárása volt, amelyben összefoglalták az előző napok eredményeit, és gladiátorjátékkal megválasztották a legjobb küzdőt. Ezt követően jött a végső értékelés, melynek során kijelölték az éjszakai rituáléra az áldozatot.

De Smith őszintén remélte, hogy erre nem kerül sor.

– Hello, George – köszöntötte a hajóját javígtató férfit. George abbahagyta a munkát. Megérezte, hogy ez nem szokványos beszélgetés lesz.

– Mi a pálya, Smith?

– Senki sincs, akiben megbízhatnék. Segítened kell.

A technikus szeme összeszűkült.

– Valami gond van?

– Azt hiszem... ez a helyes kifejezés. Mondd, egyetértesz az emberáldozattal?

Azzal Smith elsorolta mindazokat a furcsaságokat, amelyeket négy nap alatt tapasztalt. A gépészműszaki eleinte határozott szkepticizmussal hallgatta, de amikor megjött a hír egy újabb gyermek eltűnéséről, ő is ingatni kezdte a fejét. Aztán megígérte, hogy mindenképpen Smith segítségére lesz, és az ügynök számíthat rá. A férfi hátrasétált a hajtóműblokkhoz, hogy felkészítse a magánjachtot az indulásra. Az ügynök úgy szervezte az eseményeket, hogy a pénteki harci játékok során hulljon le a lepel mindarról, ami a táborban történhet.

– És George... kellene még valami.

– Mondd csak, bármiben szívesen segítek.

– Holnap, mielőtt a verseny elkezdődik, felkereslek a hajódnál. Készíts elő a szabadban egy, az úrhajókon rendszeresített standard idegkorbácsot. Még nem mondhatom el, miért van szükség rá... ígérem, nem fog senki megsérülni.

A férfi bólintott, és megszorította az ügynök kezét.

– Ott lesz a fegyver, számíthatsz rám.

Smith csak remélte, hogy talál addig valamilyen hasznosítható bizonyítékot, amivel a rituáléra érkező tekintélyes emberek előtt is világossá teheti, hogy az eltűnt gyerekek *nem* egyszerűen hazasétáltak. Mert ha mégis úgy történt... az iszonyúan nagy égés lesz.

– Ideje befejeznünk a felkészülést a holnapi versenyre – mondta Matthewnak nem sokkal később. – Szedd össze a csapatot!

A srác elrohant, és rövidesen négy társával tért vissza. Négy sápadt, megfélemlített, néma gyerekekkel, egy fiúval és három lánnyal.

– Tudnak a szüleitek arról, ami itt folyik? – kérdezte Smith Matthewtól, amikor sikerült a felkészítés végső időszakában magára maradnia a gyerekekkel.

– A harci játékokról tudnak – felelte a srác. – Ezt minden évben megrendezik, és a papok maguk választják ki a családokat. Nekünk pedig részt kell vennünk a kaszkádtáborban, ez így volt mindig, és így lesz ezután is.

– És azzal is tisztában vannak, hogy ezeken a játékokon megsérülhet valaki?

A gyerekek bólintottak.

– Minden évben vannak sérültek, és sok haláleset is történt már. Mindez azonban elenyésző az eltűntek számához képest, és ha így kiengesztelhetjük Extalior farkasistenét, és nem lesz több eltűnés, az ár elfogadhatónak tűnik.

Smith mélységesen felháborodott azon, amit a kissrác mondott.

– Még ti is elfogadjátok? Hát mi van itt, tótágast állt a világ? Ilyen ostobaságot...

Gyerekek, vessétek az eszetekbe, hogy istenek nincsenek, és akik mégis azt állítják, hogy vannak, csak visszaélnék az emberi butasággal, és általában a végsőkéig kihasználják benneteket! Most pedig álljatok fel egy kör mentén, és kezdjük meg a gyakorlást.

Smith elmagyarázta a gyerekeknek, hogy mi lesz a dolguk a másnapi harci játékok során, és megkezdte az általuk valószínűleg még nem ismert, de a denveri ügynökakadémián tanított harci technikák bemutatását.

18. Pénteken egész nap folytak az előkészületek. Hírességek, fontos emberek, és a város lakói érkeztek a végső ünnepségre, de megjelentek a gyerekek szülei is. Amikor Extalior legkisebb holdja, a Mirata színezüstbe öltözött, a szervezés terén már minden készen állt. Megérkeztek egytől egyig a vendégek is: Sentel város polgármestere, az Extalior Első Papja, a bolygó kormányzója, és egy kisebb magánjachtal befutott a helyi kormányzóvivő is.

Smith mindeközben George-ot kereste. A korábban megbeszéltek szerint a férfi magánjachtjának a harci játékok számára elrendezett tisztás közelében kellett állnia... és Smith örömmel látta, hogy az este folyamán az űrhajó valóban helyet változtatott. Egy hatalmas darwulfa árnyékában várakozott, felszállási pozícióban. És bár a verseny kezdetéig már csak percek voltak hátra, Smith megközelítette a szerkezetet. Furcsálta, hogy a gazdája nincs sehol...

Odakint, a gőzölgő mocsárban megtalálta George kezeslábasának szakadt, véres maradványait, és egy koponyatető-darabot. Ennyi volt, ami a fiatalemberből maradt. Rémes látvány. Nem volt mit tenni, Smith visszatért az űrhajóhoz, és előmelegítette a motorokat a felszálláshoz. A tisztáson éppen ekkor kezdett tapsba és rikoltott fel az egybegyűlt közönség, így a művelet nem keltett különösebb feltűnést. Smith remegve végezte a sokszor begyakorolt mozdulatokat, Michiganben szerencsére pilótatanfolyamot is végzett.

Amikor elkészült, George kabinjába sietett. A fegyvert hamar megtalálta, ott volt George pilótaruhájának övére akasztva.

Magához vette a fegyvert, aztán visszasietett a harci játékok színterére. Éppen Lucas atya beszélt.

– És mielőtt a verseny elkezdődne – mondta –, szeretnék köszönetet mondani két embernek. Alisia Donald és Smith Wesson nagyban hozzájárultak az idej kaszkádtábor sikeres lefolyásához, és most is segítik jelenlétükkel a verseny tisztességes befejezését.

Lucas Alisiára pillantott, az apácanő egy kedves mosollyal intette magához a lebegő mikrofont.

– Köszönöm, Luc, és örülök, hogy segíthettem. Még ha nem is az én csapatom győz, biztos vagyok benne, hogy a legméltóbb ifjoncot választják Extalior istenei.

A mikrofon Smith elé penderült, éppen idejében.

– Köszönöm, Alisia – mosolygott a férfi. – És üdvözlöm a vendégeinket is. Örülök, hogy itt vannak, mert sajnos a számos örvendetes dolog mellett akadtak itt nemkívánatos esetek is, és talán nem akasztom meg az események folyamát, ha valamit megemlítek – Smith arca elszürkült, jobb kezét öltönyzsebébe mélyesztette, és megragadta a fegyver markolatát. Nem érdekelte már Lucas erőszakos felszólítása sem, hogy maradjon csendben, bár a pap ordítása visszhangokat vert a sebtében emelt nézőtér épületei között.

– Talán nem mindnyájan tudják, hogy a gyerekek egy része miért nem lehet jelen

körünkben. Sokan eltűntek időközben, ám nem egyszerűen hazamentek, ahogy hírlík, hanem gyilkosság áldozatai lettek. Tudom, hogy ki a felelős ezekért a gyilkosságokért.

A közönség sorain hitetlenkedő morgás futott végig, többen felálltak, voltak, akik közbekiáltoztak. A város polgármestere és a helyi elöljárók azonban némán és figyelmesen hallgatták Smith-t. Talán módot adnak befejezni a hozzászólást.

Az ügynök elővette a zsebéből az idegkorbácsot. A nézőtérre erre kitört a pánik, többen sikoltozni kezdtek. Smith Lucasra irányította a fegyvert, összehúzta a fókuszát, és megcélozta a kövér ember... melegítőzsebét. Szerencséje volt. Jól célzott.

Vékony vonítással egy apró, rózsaszín teremtmény vágódott ki a ruhadarabból, a kerek tisztás közepére futott, majd kínlódva összeroskadott. Smith nem törődött a döbent Lucassal, eltette a fegyvert és folytatta a beszédet.

– Ez a rózsaszín teremtmény első pillantásra egyszerű rágcsálónak tűnik. Én azonban úgy gondolom, hogy több annál. Majdnem biztos vagyok benne, hogy meg tudja változtatni az emberek tudatát és testi felépítését. Képes embereket irányítani és módosítani. Hogy miként, arra csak egyetlen megoldás van...

Amíg itt voltam, sokat hallottam Extalior úgynevezett démonisteneiről. A vallásokban nem nagyon hiszek, a szörnyekben azonban annál inkább, hiszen összeakadtam már néhányal az utazásaim során. Úgy gondolom, hogy ez a lény itt egy mesterségesen létrehozott hibrid, egyike a sokat emlegetett démonisteneknek. Úgy alkották meg, hogy képes legyen egyidejűleg megváltoztatni az emberi DNS-t valamennyi sejtben. Talán nanotechnikával, talán transzportációs módon oldja meg, nem tudom, de éppen emiatt feltételezem, hogy a kis korcs félig gép. Először a Mizsén láttam az úrkikötőben, és azt hittem, őshonos élőlényről van szó. De tévedtem. Lucas az Extaliorról hozta magával, és a lény önszántából maradt velem az idegen bolygón, csak azért, hogy megfigyeljen. Végül Lucast választotta, az ő álarca mögött végezte borzalmas vérengzését a gyerekek között.

Elhallgatott. A vádak súlyosak voltak, a lény pedig kába.

A pódiumon döbent csend uralkodott, a beszéde második fele alatt lassacskán elnémultak az emberek. Ám valaki hirtelen kacagni kezdett. Smith döbent pillantott balra, Lucas kacagott nem túl távol tőle, meglehetősen abszurd volt a látvány.

– Majdnem jól gondolkodtál, Smith – mondta a kövér ember –, ám a valóságban pontosan fordított a helyzet. Nem Awful – mutatott a kábult, lassacskán éledező teremtményre – használt fel engem, hanem én imádtam őt. Ő ugyanis egy isten...

A nézőtérre a figyelem a rózsaszín teremtményre irányult.

– Igen, Smith – folytatta Lucas – Awful Extalior egyik istene, és egyáltalán nem irányított engem. Én szolgáltam őt. A gyerekek némelyikének meg kellett lakolnia istentelenségéért; bűnös szándéka nem maradhatott megbosszulás nélkül.

Smith a beismerés hallatán elmosolyodott. Kedvezően alakultak a dolgok.

– Te ölted meg a gyerekeket?

– Hogy én?... – hebegte a lebegő mikrofonba a pap, és a rózsaszín állatkára mutatott. – Ő volt az...

És Awful, mintha tényleg a hely istene lenne, lassan elkezdte megváltoztatni az alakját. A karmait behúzta, apró pofácskája is változott, hat lába kiszélesedett. A mérete mindeközben pillanatról pillanatra nőtt, hamarosan már akkora volt, mint egy kisebbfajta magánjacht.

– Még most sem ismered el, hogy Awful isten? – ordította, magából kikelve Lucas.

– Nem hinném – hümmögött Wesson, de további feleletre már nem maradt ideje. A közönség soraiban páncélos, sugárfegyveres katonák tűntek fel. Nem csoda, hiszen Wesson megzavart egy nagyon fontos vallási ünnepséget, ráadásul fegyvert használt egy meglehetősen zsúfolt helyen. Ideje volt eltűnni, de mielőtt ezt tette volna, Smith még esélyt akart adni a maradék gyerekeknek. A kis tisztás közepére rohant és miközben a katonák kiélesítették a fegyverüket, hangosan kiáltotta:

– Gyerekek, szálljatok be George úrhajójába! Elő van készítve a startra, hamarosan indu...

Ám a gyermekek szemében zöld fény csillant. Már késő volt, a ceremónia elkezdődött, az átalakulás lefolyóban volt. Az ártatlan, üde tekintetek lassan megfeketedtek, az arcok felgyűrődtek, szőr nőtt a ráncok közé, és vámpírfogak csillantak az ajkakon. A közönség soraiból kifejlett darcwulfok rohantak elő, Smithnek csak másodpercei maradtak a menekülésre. Abban a pillanatban eldőrdült az egyik sugárfegyver is, és borzalmas lyukat ütött Smith mellett a sárba. Százfélé fröccsent a mocskos talajvíz.

– A fene... – nyögte az ügynök, és elzuhant a talajon. Feltérdelt, de ekkor az egyik darcwulf karmos mancsa már majdnem a hátába mart, az öltönye alsó részét szét is szakította. Smith felküzdötte magát, és lélekszakadva futott az úrhajó felé, feldühödött tömeg ordítása kísérte. A nyomában izmos, gyors szörnyetegek loholtak, és ahogy Smith a közönségre pillantott, védelmet várva, azt vette észre, hogy az emberek ott is átalakulnak lassacskán. Kivétel nélkül mindenki szörnnyé változott odafent, nem volt szó már se kormányzóvivőről, se Első Papról. Rémulten az úrhajó felé vetette magát, de elkésett: az üresköz egy borzalmas robbanással darabjaira szakadt; szétlőtték vagy szétrobbantották. Wesson csak későn eszmélt fel, teljesen megzavarodott, azt sem tudta, mit tegyen.

– Állj meg, Smith, nincs értelme a menekülésnek! – ordította mögötte Lucas, és az ügynök előtt ekkor vált világossá, hogy itt egy percig sem akartak feláldozni egyetlen gyermeket sem. A fiúk és lányok tényleg hazamentek. Mindvégig... ő maga volt a célpont.

19. – De hát mire volt jó ez a színjáték? – kérdezte órákkal később az ügynök, céljára vastag rácsát fogva. Lucas csak egy kis idő múlva válaszolt.

– Nem színjáték volt. Mindez az ősi rituálé részét képezte.

– De hát miért nem fogtatok le rögtön, miután a bolygóra érkeztem, mire volt jó ez a huzavona?

– Tanítanod kellett népünk kiválasztottjait az emberi természetre. A gyerekek akkor még tényleg embergyerekek voltak, és előttük is titkolnunk kellett, hogy később majd megváltozik az igazi mivoltuk. Amikor egy-egy gyermek valami hasznosat tanult, valami olyasmit, ami megtetszhetett neki, és a továbbiakban a természete részévé akartuk tenni, elhívtuk. Nagy tiszteletben kellett tartania a tudást, hiszen magától a szent áldozattól szerezte. Mindamellet te a tanításban nem voltál túl jó. Inkább tényekre és ismeretekre oktattad őket, emberi viselkedés helyett. Arra persze nem figyeltél fel, hogy az előadók is eltűnnek, ugye? Mert ők is áldozatok voltak, minden este fel kellett áldoznunk valakit, te ostoba!

– Lucas! Hiszen ez borzasztó!

A kövér ember mosolygott.

– Hogyan juthattál ideig? Hiszen te valamikor *tényleg* azúrfény-pap voltál!

– Most is az vagyok. Furcsa, ugye? Úgy hírlik az egész galaxisban, hogy az azúr-fény-papok éppen ellenünk harcolnak. Ám én már tudom az igazságot, és éppen az Első Pap változtatott át. Most is tisztelem ugyanazokat az isteneket, hiszek bennük, mert így neveltek. És hogy nekik ez teljesen megfelelő... arra a példa én vagyok.

– Luc... – próbálkozott Wesson. – Miből gondolod, hogy ezek az istenek léteznek?

A kövér ember arca elállatiasodott, megváltozott. Gyűlölet ébredt benne, és magára hagyta az ügynököt.

Smith azonban nem keseredett el.

Előző este ugyanis még egyáltalán nem bízott abban, hogy a gyerekek kimentése erőszak nélkül sikerülhet. Így tájékozódott az extaliori szent szokásokról, és megtudta, hogy áldozat előtt egy kupa szentelt fénybort kell meginnia mindenkinek, aki az ünnepeken részt vesz. Az éjszaka leple alatt erős altatót kevert a megigazultak italába, és most, amikor a jól őrzött pincében csendesen üldögélt, abban reménykedett, hogy fogvatartói a szertartás előtt hűek maradnak önmagukhoz, és megisszák a bort.

Lucas három órával később tért vissza, ekkorra Extalior kisebbik holdja már majdnem leáldozott az égbolton. Várható volt, hogy hamarosan véget ér a borzalmas éjszaka.

Lucas kivezette Smith-t a szabadba, körös-körül fáklyák égtek, és a tisztás közepén – ahol természetesen megvívták az este folyamán a kaszkádvíadalt –, egy áldozati máglya égett. Lucas ennek a közelébe terelte az ügynököt, majd egy asztról arany színű kupát vett elő, hálát rebegett az isteneknek, és kiitta a bort.

Ezek után újabb szertartások következtek, Smith-t megkötözték, majd hamarosan várható volt, hogy a lángok közé vetik. Ekkor azonban gyengülni és támolyogni kezdtek a nagypofájú szörnyek, és Smith elérkezettnek látta az időt, hogy elhagyja a tábor. Szerencsére még volt annyi energia a pleiádoki sugár-karperecében,• amennyi elvágta a kötelékeit. Kibontakozott és rohanni kezdett, a legyengült rémségek utánakaptak, de nem tudták megfogni. Az altató nem volt elég ahhoz, hogy kiüsse őket, de erős kábultságot okozott.

Smith élete legjobb futását produkálta, átvette magát a parókiát övező kerítésen, majd a veszélyes, buja dzsungelben rohant a közeli úrkikötő felé. A lehangolt szörnyek egy ideig üldözték, később azonban erősebben hatott az altató, és végül, amikor Sentel városba ért, már nem volt a nyomában senki. Megtépázva, és büszkeségében igencsak megtörve még éppen fel tudott szállni az egyik helyi járatra, szerencsére nála volt a hitelkártyája, amit elfogadtak a jegyirodában. Smith hajnalban elhagyta az Extaliort, és megfogadta, hogy soha többé nem tér oda vissza.

20. – Szegény Smith, igazán szörnyen érezhette magát – mondta Christine, és bekapott egy konyakmeggyet. – Ezek után én sem szívesen repülök az Extaliorra, bár a múltkor láttam egy prospektuson, hogy egészen különlegesek a strandjaik.

– Nyugodtan elutazhat, Christine, ha akar – felelte mosolyogva Greenwolser. – Smith néha nagyít a törtéteken. Egyébként az Extalior szubtrópusi része teljesen veszélytelen, oda nem jutnak el az éjszaka teremtményei. Feltűnhetett volna ez Smithnek is. Mármint az, hogy Lucas nem a veszélytelen napos szigeteken, hanem a szörnyektől hemzsegő dzsungelvilágban szállt le. Ott nem bízhat meg az ember senkiben.

• Ezt az eszközt Smith a *Kleopátra 4*-en szerezte, ld. *Káin* c. elbeszélést. In: *A jég birodalma*, antológia. i. m.

– De tényleg, Tom, mondja meg nekem: az azúrfény-papok most harcolnak a szörnyek ellen, vagy pedig ők is szörnyetegek?

– Már hogy lennének szörnyetegek? – méltatlankodott a kapitány. – Azok, akik a szubtrópusi részen éneklék a mantrákat, egész biztosan nem szörnyek, még ha a vallásuk kicsit furcsa is.

A lány felnevetett.

– És a tanulság?

– Természetesen tanulság is van. Ezt egyébként már egy földi filozófus, Plutarkhosz is felismerte.

– Nagyon filozófikus hangulatban van ma, Tom.

– Azt hiszem, ez fejezi ki a legtömörebben a dolog lényegét. És ez bizony gyakran megtörténik: nem valamilyen gondolat áll szembe egy másik gondolattal, hanem becsvágy, akadékoskodás, jóindulat, féltékenység vagy félelem lép fel a gondolkodás ellen, és ekkor mégis két gondolat különbségére gondolunk. • Az eltérést megismerni művészet, s úgy gondolom, Christine, nem is sikerülhet minden esetben... – a kapitány egy pillanatra elhallgatott, felvett az asztalról egy konyakmeggyet, úgy folytatta. – Ja, és tudja, hogy minek örült Smith a leginkább?

– No? Minek? Hogy túlélte?

– Nem – felelte Greenwolser – Hogy akkor is neki lett igaza.

– Hát, akkor majd erre törekszem én is – felelte csilingelő hangon a lány. – Kéri az utolsó szem konyakmeggyet? – nevetett fel.

Azzal nekilátott kibontani a csomagolást.

• Plutarkhosz, *Morálfilozófiai értekezések*, Kossuth Kiadó, h. n., 1998. 45. o.

